

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 854

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 octombrie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
73.	— Hotărâre privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind o nouă agendă a UE pentru învățământul superior COM(2017) 247	2	
DECRETE			
954.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	3	
955.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	3	
956.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	3	
957.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	4	
958.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	4	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 384 din 6 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 ¹ din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	5–11		
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
77.	— Ordonanță de urgență privind înființarea Centrului Național pentru Informații Financiare	12–13	
		778.	— Hotărâre privind numirea unui consul general 13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		1.240.	— Ordin al ministrului sănătății privind aprobarea criteriilor specifice pentru prioritizarea investițiilor privind consolidarea infrastructurii ambulatoriilor eligibile în cadrul axei prioritare 8 „Dezvoltarea infrastructurii de sănătate și sociale”, prioritatea de investiții 8.1 — Investiții în infrastructurile sanitare și sociale care contribuie la dezvoltarea la nivel național, regional și local, reducând inegalitățile în ceea ce privește starea de sănătate și promovând incluziunea socială prin îmbunătățirea accesului la serviciile sociale, culturale și de recreere, precum și trecerea de la serviciile instituționale la serviciile prestate de comunități, obiectivul specific 8.1 „Creșterea accesibilității serviciilor de sănătate, comunitare și a celor de nivel secundar, în special pentru zonele sărace și izolate” din Programul operațional regional 2014—2020, operațiunea A — Ambulatorii 14–15
			★
			Rectificări 15

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE****privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind o nouă agendă a UE pentru învățământul superior COM(2017) 247**

În temeiul prevederilor art. 67 și 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 160—185 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Opinia nr. 4c-19/385 adoptată de Comisia pentru afaceri europene în ședința din 18 octombrie 2017, Camera Deputaților:

1. Salută obiectivul de consolidare a colaborării dintre învățământul superior, cercetare și mediul de afaceri.

2. Consideră că necorelarea între competențele de care are nevoie Europa și competențele pe care le deține reflectă și o eficiență redusă a mecanismelor socioeconomice prin care cererea de competențe induce modificări ale calificărilor oferite de unitățile de învățământ superior, în condițiile unei lumi aflate în schimbare rapidă.

3. Subliniază că obiectivul declarat al sprijinirii unor sisteme de învățământ superior eficiente și eficace implică asigurarea competiției dintre unitățile de învățământ superior, în condițiile păstrării unei stabilități pe piața a acestora.

4. Subliniază că este necesară o mai mare flexibilitate a programelor de studii și creșterea autonomiei unităților de învățământ superior în alegerea acestora și a parcursurilor educaționale individualizate, astfel încât să fie asigurat răspunsul prompt la cererile de piață pentru competențe.

5. Consideră că, deși cercetarea este necesară pentru o cuplare eficientă a educației universitare la viața economică, aceasta poate să se desfășoare în paralel cu procesul de învățământ în alte instituții sau chiar să fie înlocuită cu stagiile de pregătire în unități economice, fără legătură cu cercetarea, mai ales dacă universitățile aleg o orientare preponderent vocațională.

6. Își manifestă rezerva cu privire la relevanța muncii studenților ca voluntari și în folosul comunității, considerând că o astfel de opțiune este dependentă de mulți factori în afara controlului unităților de învățământ, fiind obiectiv dependentă de preferințele personale, și trebuie să rămână la alegerea exclusivă a studenților.

7. Consideră că pentru a se asigura că resursele disponibile sunt utilizate în scopul de a investi în mod strategic în

învățământul superior este necesară promovarea diversității modurilor de finanțare a unităților de învățământ terțiar, precum și a modalităților prin care studenții își finanțează studiile.

8. Subliniază că sunt necesare eforturi la nivelul Uniunii pentru a evita adâncirea polarizării învățământului superior între statele membre — care, în mod tradițional, beneficiază de o infrastructură educațională solidă și de un nivel de cunoaștere mai ridicat — și celelalte state membre, în care există riscul de a favoriza exodul creierelor între regiuni, cu consecințe negative asupra obiectivelor de convergență ale Uniunii pe termen mediu și lung.

9. Subliniază că atingerea țintelor de procentaj al absolvenților de învățământ superior ar trebui să se subsumeze obiectivelor calitative, pentru a nu influența negativ calitatea educației.

10. Salută diversificarea gamei de cursuri disponibile, inclusiv studii care durează 2 ani, precum și a opțiunii pentru dezvoltarea profesională continuă, considerând că diversificarea cursurilor, în special a celor de durată mai mică de 2 ani, ajută învățământul superior să răspundă mai bine cererii de noi cunoștințe apărute, ca rezultat al modificărilor rapide în structura economiilor Europei și implicit a profilurilor locurilor de muncă.

11. Subliniază că instituțiile de învățământ superior garantează și contribuie la inovare, acest lucru fiind posibil dacă spiritul inovator este încurajat încă din învățământul primar, recomandând astfel monitorizarea eforturilor de sprijinire pe întregul parcurs educativ.

12. Salută abordarea Comisiei Europene în procesul de pregătire a următorului buget multianual al Uniunii de a analiza, împreună cu statele membre, viitorul obiectivelor comune ale Uniunii în domeniul educației, cercetării și inovării și consideră că urmărirea consolidării cooperării în aceste domenii trebuie să țină seama de imperativul reducerii disparităților dintre statele membre, prin intensificarea sprijinului european, financiar și cu expertiză.

Această hotărâre a fost adoptată de către Camera Deputaților în ședința din 24 octombrie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

București, 24 octombrie 2017.
Nr. 73.

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.009/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 noiembrie 2017, doamna Violeta Stîngă, procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Zimnicea, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 27 octombrie 2017.
Nr. 954.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.011/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Gheorghe Demșorean, procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Ineu, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 27 octombrie 2017.
Nr. 955.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.006/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Victor-Florin Homescu, procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Arad, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 27 octombrie 2017.
Nr. 956.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 999/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Constantin Cergă, procuror șef Secție judiciară la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 27 octombrie 2017.
Nr. 957.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.007/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Dima Niță, procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Buftea, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 27 octombrie 2017.
Nr. 958.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 384**

din 6 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15¹ din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15¹ din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ioana Veronica Trumpp, Filip Tudor Florian, Mircea Preda Struțeanu și Matei Ioan Florian în Dosarul nr. 43.612/3/2015 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 953D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde pentru autorii excepției de neconstituționalitate domnul avocat Bogdan Timofti, în calitate de apărător ales, cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a transmis la dosar note scrise prin care arată că textul de lege criticat este constituțional.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând cele expuse pe larg în motivarea formulată în fața instanței de judecată și aflată la dosarul cauzei. Depune, totodată, și note scrise în susținerea acestei solicitări.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, precizând că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra prevederilor Legii nr. 165/2013, constatând conformitatea cu dispozițiile Legii fundamentale. Consideră că nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 9 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 43.612/3/2015, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15¹ din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Ioana Veronica Trumpp, Filip Tudor Florian, Mircea Preda Struțeanu și Matei Ioan Florian

într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate de autorii excepției împotriva deciziei de validare parțială emise de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, prin care, în ceea ce privește un imobil teren revendicat, a fost validată o dispoziție conținând propunerea de acordare de despăgubiri emisă de primarul municipiului Ploiești numai cu privire la o suprafață de 1.000 mp, fiind invalidată dispoziția pentru restul de 5.000 mp cu motivarea că nu au fost depuse documente care să stabilească dacă suprafața de 5.000 mp de teren se încadrează în suprafața maximă de teren prevăzută de art. 15 din Legea nr. 165/2013.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că revocarea, printr-un act ulterior al Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, a deciziei primarului municipiului Ploiești care a stabilit îndreptățirea lor la despăgubiri pentru imobilul notificat, desființându-se astfel drepturi definitive recunoscute inițial, încalcă principiul securității raporturilor juridice, ca element fundamental al supremației dreptului, precum și art. 15 alin. (1) din Constituție din care autorii excepției deduc faptul că drepturile câștigate în virtutea legii rămân câștigate, precizând că acest aspect reiese din utilizarea verbului „*beneficiază*” din cuprinsul textului menționat din Legea fundamentală. Aceștia arată că întrucât acest text este intitulat „*Universalitatea*” înseamnă că drepturile dobândite prin lege se aplică tuturor cetățenilor, inclusiv lor.

8. Autorii excepției consideră, totodată, că, de vreme ce Legea nr. 165/2013 nu produce efecte pentru trecut, nu poate produce efecte nici asupra lor, decât în ce privește modalitatea de acordare a despăgubirilor, acesta fiind singurul aspect nesoluționat la momentul intrării în vigoare a legii. Or, prin invalidarea unei decizii definitive anterioare cu privire la întinderea dreptului de proprietate, în temeiul textului de lege criticat, se încalcă nu numai principiul universalității drepturilor consacrate prin lege, ci și principiul neretroactivității legii.

9. Arată că verificarea, pe calea unui control *ex post* al deciziilor Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, nu poate constitui un argument valabil în susținerea constituționalității dispozițiilor art. 15¹ din Legea nr. 165/2013, deoarece, pe de o parte, controlul *ex post* se va face pe baza aceleiași legi, care instituie regimul discriminatoriu, instanțele de drept comun având doar competența de a aplica legea, iar nu de a-i verifica constituționalitatea, iar, pe de altă parte, pentru că procedura administrativă avea caracter obligatoriu și definitiv conform art. 26 din Legea nr. 10/2001, dispoziția entității notificate având deplină putere și recunoaștere, prin necontestare. În caz contrar, s-ar crea artificial o nouă discriminare între cei cărora li s-au restituit în natură imobilele revendicate și ale căror dispoziții s-au consolidat în titluri de proprietate și au devenit definitive prin necontestare și cei cărora li s-a recunoscut dreptul de proprietate și dreptul de a beneficia de măsuri reparatorii, dar ale căror dispoziții, deși necontestate, nu sunt definitive, ceea ce contravine atât scopului Legii nr. 10/2001, cât și Constituției.

10. Se susține că se încalcă și dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție. În acest sens, precizează că art. 15¹ alin. (2) din Legea nr. 165/2013 prevede că pentru suprafețele care excedează limitelor prevăzute la alin. (1), Comisia Națională invalidează deciziile entităților investite de lege, cu excepția celor emise în baza unor hotărâri judecătorești irevocabile/definitive prin care instanțele au stabilit existența și întinderea dreptului. Consideră că astfel se stabilește un regim discriminatoriu între cetățeni, în fața aceleiași instituții publice, în funcție de deținerea sau nu a unei hotărâri judecătorești, cu privire la existența și întinderea dreptului. Se susține că discriminarea constă în faptul că, deși aflați în situații egale și urmărind același scop — obținerea de măsuri reparatorii pentru imobile confiscate abuziv de către regimul comunist — cetățenii români sunt supuși unui tratament diferit de către aceeași autoritate publică, respectiv Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor. Astfel, cei cărora li s-a respins notificarea sau care au fost nemulțumiți de rezultatul acesteia și au contestat-o în instanță își păstrează drepturile irevocabile/definitive obținute pe calea judiciară, facultativă, pe când cei care s-au declarat mulțumiți sau cărora li s-au recunoscut drepturile încă din faza administrativă, obligatorie, deși aceste drepturi sunt consacrate prin decizii pe care Legea nr. 10/2001 le consideră definitive și pe care nu aveau niciun motiv sau interes să le conteste, se văd puși în situația de a-și vedea aceste drepturi invalidate. Apreciază că soluția este absurdă și profund nelegală, deoarece creează celor care și-au îndeplinit obligațiile legale de probă încă din faza administrativă o situație mai grea decât celor cărora entitățile notificate le-au refuzat într-un fel sau altul măsurile reparatorii.

11. **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră că rațiunea pentru care a fost adoptată soluția legislativă criticată a constat în accelerarea procedurilor de restituire a proprietății și limitarea în mod rezonabil a măsurilor de despăgubire acordate.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** precizează că, după apariția Legii nr. 165/2013, la nivelul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor s-a constatat existența unui blocaj în soluționarea unor dosare de despăgubire constituite în temeiul legislației aplicabile restituirii proprietăților preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist. Astfel, titularii unor dosare de despăgubire nu dețineau documente care să ateste categoria de folosință a terenurilor solicitate, la data preluării abuzive, respectiv dacă acestea aveau categoria de folosință — agricol sau curți/construcții. În aceste condiții, deși în dosar se făcea dovada dreptului de proprietate și a întinderii acestuia, Comisia nu putea emite o decizie de validare. Imposibilitatea propunerii și, în consecință, a emiterii unei decizii în aceste dosare, putea conduce la o blocare a activității de soluționare a dosarelor de către Comisie, care, în final, avea ca potențial efect nerespectarea termenelor de soluționare a dosarelor, stabilite prin Legea nr. 165/2013. Arată că, la stabilirea suprafeței menționate în textul de lege criticat a stat rezultatul centralizării unui număr de 2.000 de dosare în care s-au solicitat documente în vederea stabilirii categoriei de folosință a terenurilor la momentul preluării abuzive, în aproximativ 80% dintre acestea propunerile vizând acordarea de despăgubiri pentru suprafețe mai mici sau egale cu cele menționate în art. 15¹ din Legea nr. 165/2013. Ca atare, consideră că soluțiile instituite de legiuitor prin textul criticat nu contravin nici principiului neretroactivității legii, nici celui al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților

publice. Arată că nu există riscul creării unei inegalități între cei ale căror dosare au fost deja soluționate și cei ale căror dosare nu au fost soluționate și cărora li se aplică prevederile art. 15¹, deoarece în cazul dosarelor deja soluționate au existat documente necesare stabilirii categoriei de folosință.

14. **Avocatul Poporului** apreciază că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate formulate. În acest sens, arată că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate nu sunt retroactive, întrucât nu se aplică unor raporturi juridice finalizate în temeiul actelor normative anterioare. Este firesc ca un act normativ nou să refuze supraviețuirea unor dispoziții din legislația anterioară, pe care le-a înlăturat din fondul activ legislativ, tocmai pentru a reglementa în timpul următor intrării acestuia în vigoare. Reamintește cele statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în sensul că respectarea principiului egalității în drepturi presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. În temeiul art. 47 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, prin Adresa nr. 3.747 din 24 martie 2017, judecătorul-raportor a solicitat Președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, informații punctuale referitoare la documentele pe care, potrivit art. 15¹ alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor le consideră necesare pentru stabilirea categoriei de folosință a terenurilor care fac obiectul cererilor formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe de o parte și, pe de altă parte, cu privire la procedura prin care se stabilește dacă suprafețele ce excedează limitelor prevăzute la art. 15¹ alin. (1) din Legea nr. 165/2013 (de 1.000 mp, respectiv 3.000 mp) se încadrează în suprafața maximă de 50 ha prevăzută la art. 15 din aceeași lege, în situația în care acest lucru nu rezultă din documentele deja existente la dosarul de despăgubire. Președintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților a răspuns solicitării de informații prin Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.085 din 30 martie 2017, precizând, în esență că, în ce privește categoria de folosință, aceasta se poate stabili pe baza actelor de proprietate, a proceselor-verbale de evaluare încheiate la momentul trecerii imobilelor în proprietatea statului, a rolului fiscal sau din coroborarea mai multor înscrisuri, exemplificând, în acest sens, prin prezentarea unor situații concrete. Referitor la a doua problemă pentru care s-au solicitat clarificări, menționează că, în situația în care persoanele îndreptățite sau entitățile investite cu soluționarea notificărilor nu dețin documente din care să reiasă suprafața totală de teren reconstituită după autor în baza legilor fondului funciar, pe teritoriul României, pentru a se putea verifica dacă a fost respectată limita suprafeței de teren agricol care se poate retroceda după un singur autor — respectiv 50 ha, potrivit art. 10 din Legea nr. 18/1991 și art. 15 din Legea nr. 165/2013 — persoanele care se consideră îndreptățite au posibilitatea legală de a depune o declarație pe propria răspundere, autenticată, prin care să arate, dacă este cazul, toate terenurile primite pe teritoriul României după autorul pentru care s-a întocmit dosarul.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile reprezentantului autorilor excepției, concluziile procurorului,

dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 15¹ din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2015 privind modificarea și completarea Legii nr. 165/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 29 iunie 2015, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 103/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 24 mai 2016, care au următorul conținut:

— Art. 15¹: „(1) În situația în care, după solicitarea documentelor necesare stabilirii categoriei de folosință a terenurilor care fac obiectul cererilor formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dosarele de despăgubire nu se completează cu informațiile solicitate, se prezumă următoarele:

a) în cazul terenurilor situate la data preluării abuzive în intravilanul localităților de tip urban și pe care existau construcții, o suprafață de până la 1.000 mp avea categoria de folosință curți și construcții;

b) în cazul terenurilor situate la data preluării abuzive în intravilanul localităților de tip rural și pe care existau construcții, o suprafață de până la 3.000 mp avea categoria de folosință curți și construcții.

(2) Pentru suprafețele care exced limitelor prevăzute la alin. (1) și pentru care, pe baza documentelor existente, nu se poate stabili dacă se încadrează în suprafața maximă prevăzută la art. 15, la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale, Comisia Națională invalidează deciziile entităților investite de lege, cu excepția celor emise în baza unor hotărâri judecătorești irevocabile/definitive prin care instanțele au stabilit existența și întinderea dreptului.”

19. Art. 15, la care face referire textul de lege criticat, stabilește că cererile vizând restituirea terenurilor intravilane, agricole la data preluării abuzive, formulate potrivit Legii nr. 10/2001, se soluționează cu respectarea limitei de 50 ha de proprietar deposedat, cu condiția ca această suprafață să nu fi fost restituită prin aplicarea legilor fondului funciar.

20. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15, care consacră principiul universalității și pe cel al neretroactivității legii, cu excepția celei penale și contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1), care statuează cu privire la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, și în art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că aceasta a fost invocată într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate de autorii excepției împotriva deciziei de validare parțială prin care, în ceea ce privește un imobil teren revendicat, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a validat numai cu privire la o suprafață de 1.000 mp o dispoziție prin care primarul municipiului Ploiești a constatat dreptul petiționarilor de a beneficia de măsuri reparatorii prin echivalent pentru un imobil trecut în mod abuziv în proprietatea statului, compus din 6.000 mp teren și 617 mp construcții, fiind invalidată dispoziția pentru restul de 5.000 mp, cu motivarea că nu au fost depuse documente care să stabilească dacă suprafața de 5.000 mp de teren se încadrează în suprafața maximă de teren prevăzută de art. 15 din Legea nr. 165/2013.

22. Curtea observă că dispozițiile art. 15¹ din Legea nr. 165/2013 au fost introduse în corpul Legii nr. 165/2013 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2015, iar rațiunea pentru care a fost promovată soluția legislativă supusă controlului de constituționalitate se desprinde din nota de fundamentare a acesteia, și anume „aparitia unui blocaj în soluționarea dosarelor de despăgubire constituite în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care este cauzat de imposibilitatea stabilirii categoriei de folosință a unor terenuri care fac obiectul acestora, situație extraordinară care poate conduce la nerespectarea termenelor legale de soluționare a dosarelor de despăgubire”. Pentru a înțelege cauzele apariției acestui blocaj de care face vorbire nota de fundamentare a ordonanței de urgență, Curtea apreciază că trebuie coroborate prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, și ale Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu cele ale Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, pentru ca, ulterior, concluzia desprinsă urmând să fie raportată la prevederile Legii nr. 165/2013 referitoare la mecanismul de restituire a bunurilor imobile care fac obiectul de reglementare a acestei legi.

23. Astfel, dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 1/2000, coroborate cu cele ale art. 8 alin. (3) și ale art. 9 din Legea nr. 18/1991, reglementează reconstituirea dreptului de proprietate pentru persoanele fizice în echivalent arabil [mai exact terenuri cu destinație agricolă] în limita a 50 ha de proprietar deposedat. Prin *proprietar deposedat* se înțelege persoana titulară a dreptului de proprietate în momentul deposedării [art. 3 alin. (5) din Legea nr. 1/2000]. Prin urmare, reconstituirea dreptului de proprietate privată se realizează asupra terenurilor cu destinație agricolă [aflate în categoria terenurilor cu destinația agricolă], indiferent că sunt situate în intra- sau extravilanul localităților.

24. Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, imobilele preluate în mod abuziv de stat, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite se restituie în natură sau în echivalent, când restituirea în natură nu mai este posibilă

25. Art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 clarifică relația dintre măsurile de restituire reglementate de Legea nr. 18/1991, Legea nr. 1/2000 și Legea nr. 10/2001, stabilind că nu intră sub incidența Legii nr. 10/2001 terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea nr. 18/1991 și prin Legea nr. 1/2000. În schimb, Legea nr. 10/2001 nu reglementează nicio limitare sub aspectul suprafeței în privința restituirii imobilelor care intră sub incidența sa, instituind, așadar, o *restitutio in integrum*.

26. În aceste condiții de drept substanțial, prevederile art. 21, 32, 33 și 34 din Legea nr. 165/2013 reglementează procedura de restituire a bunurilor imobile la nivelul entităților investite de lege, stabilindu-se, totodată, termene concrete în care aceasta trebuie finalizată. În vederea soluționării notificărilor depuse, precum și a încadrării în termenul de soluționare a acestora, au fost operate, în privința imobilelor terenuri, două modificări legislative subsumate art. 15 și 15¹ din Legea nr. 165/2013. În continuare, Curtea va analiza dacă aceste dispoziții legale —

strâns legate între ele, interconționându-se în mod reciproc, art. 15¹ având și o notă de trimitere la art. 15 — respectă prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție.

27. Astfel, Curtea reține că textul art. 15 din Legea nr. 165/2013 reglementează limita care trebuie respectată pentru soluționarea cererilor de restituire vizând terenuri intravilane agricole rezultată din coroborarea dintre Legea nr. 10/2001, Legea nr. 18/1991 și Legea nr. 1/2000, limită care se subsumează cotei de 50 ha, stabilită de aceste acte normative.

28. Prin urmare, art. 15 din Legea nr. 165/2013 stabilește relația dintre cele două legi de restituire, precizând că reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole, indiferent că sunt în intra- sau extravilanul localităților, nu trebuie să depășească 50 ha/proprietar deposedat. Prin urmare, noua reglementare, continuând linia firească trasată de legile reparatorii de restituire, nu permite depășirea cotei maxime stabilite de lege prin alternanța dintre măsurile reparatorii cuprinse în cele două legi. O viziune contrară ar duce la caracterul iluzoriu al cotei de 50 ha — condiție de ordine publică în domeniul restituirilor — pentru că, în realitate, aceasta ar privi numai terenurile extravilane agricole, iar cele intravilane agricole ar urma să se restituie fără nicio limită. În acest fel ar fi schimbat criteriul avut în vedere de legiuitor atunci când a adoptat Legea nr. 18/1991, în sensul că acesta s-ar circumscrie caracterului intra-/extravilan în determinarea limitei de 50 ha [a locului unde se află terenul aparținând unei unități administrativ-teritoriale de bază], când, în realitate, legea se referă la criteriul categoriei de folosință a terenurilor.

29. De asemenea, sintagma „agricole la data preluării abuzive” subliniază faptul că, dacă, ulterior preluării, categoria de folosință a acestor terenuri a fost schimbată, nu înseamnă că ele intră sub incidența Legii nr. 10/2001 și că ar putea fi restituite indiferent de suprafață în temeiul acestei legi, ci faptul că legea aplicabilă este Legea nr. 18/1991, cu respectarea cotei de 50 ha. O atare reglementare este firească din moment ce legile reparatorii vizează, de principiu, reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, astfel cum aceasta exista la data preluării.

30. Prin urmare, din această perspectivă, Curtea constată că art. 15 din Legea nr. 165/2013 are caracter explicativ, fără a aduce vreun element novatoriu în privința substanței măsurilor de restituire sau a procedurii de restituire.

31. Curtea va analiza în continuare dacă art. 15¹ din lege modifică viziunea legiuitorului cu privire la restituire sau reglementează măsuri tehnico-administrative pentru finalizarea procesului de restituire. În vederea efectuării acestui demers, Curtea observă, mai întâi, că art. 32 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 instituie un termen de decădere în procedura administrativă, de 120 de zile, în care persoanele care se consideră îndreptățite pot completa cu înscrisuri dosarele depuse la entitățile investite de lege. Termenul curge de la data la care persoanei i se comunică în scris documentele necesare soluționării cererii sale și poate fi prelungit la cererea scrisă a persoanei care se consideră îndreptățită sau a reprezentantului legal, prin decizia conducătorului entității investite de lege sau a persoanei împuternicite de către acesta, o singură dată, pentru o perioadă de 60 de zile, în situația în care persoana care se consideră îndreptățită face dovada efectuării unor demersuri privind completarea dosarului în raport cu alte instituții.

32. Prin urmare, Curtea reține că entitatea investită de lege, analizând documentația depusă, este obligată să solicite completarea dosarului, în măsura în care constată lipsa unor înscrisuri necesare, în cazul de față, în ce privește determinarea categoriei de folosință a terenurilor. În acest scop, sunt avute în vedere actele de proprietate, procesele-verbale de evaluare încheiate la momentul trecerii imobilelor în proprietatea statului, rolul fiscal sau înscrierile de carte funciară. Prin urmare,

notificarea depusă trebuie în sine, prin documentele anexate, să demonstreze, pe de o parte, dreptul de proprietate privată al autorului acesteia, precum și întinderea acestuia și, pe de altă parte, categoria de folosință a terenului pentru a putea fi încadrat fie în agricol, fie în curți-construcții.

33. În cazul în care persoana nu completează dosarul de restituire cu documente care să dovedească categoria de folosință în cazul terenurilor situate la data preluării abuzive în intravilanul localităților de tip urban/rural și pe care existau construcții, legiuitorul a considerat că o suprafață de până la 1.000/3.000 mp are categoria de folosință curți și construcții, restul fiind considerat teren din categoriile de folosință agricole [art. 15¹ alin. (1) din Legea nr. 165/2013]. O asemenea reglementare legală instituie o prezumție legală simplă în sensul că terenul în cauză este considerat ca făcând parte din categoria curți și construcții în limita a 1.000/3.000 mp, iar restul suprafeței ca fiind teren aparținând categoriei de folosință agricole.

34. În continuare, Curtea observă că, pentru suprafețele care excedează limitei de 1.000/3.000 mp, considerate agricole, astfel cum s-a arătat mai sus, legiuitorul a instituit o altă prezumție legală simplă, în virtutea căreia, neputându-se stabili, în lipsa actelor doveditoare, dacă aceste suprafețe depășesc cota de 50 ha ce poate fi restituită, a considerat că ele excedează acestei limite [art. 15¹ alin. (2) din Legea nr. 165/2013].

35. Prin urmare, Curtea constată că, reglementând cele două prezumții legale simple, legiuitorul a conferit statului [entității investite de lege] un mijloc de probă în sensul art. 250 din Codul de procedură civilă, care are drept obiect dovedirea, pe de o parte, a categoriei de folosință a terenului, iar, pe de altă parte, depășirea cotei de 50 ha de teren arabil ce pot fi restituite pentru fiecare proprietar deposedat.

36. Prezumțiile sunt consecințele pe care legea sau judecătorul le trage dintr-un fapt cunoscut spre a stabili un fapt necunoscut [art. 327 din Codul de procedură civilă] a cărui existență apare ca fiind probabilă. Potrivit art. 328 alin. (1) din Codul de procedură civilă, prezumția legală scutește de dovadă pe acela în folosul căruia este stabilită în tot ceea ce privește faptele considerate de lege ca fiind dovedite. Cu toate acestea, partea căreia îi profită prezumția trebuie să dovedească faptul cunoscut, vecin și conex, pe care se întemeiază aceasta.

37. În speța de față, Curtea constată că prezumția legală simplă a fost stabilită în sensul considerării terenurilor intravilane ca făcând parte din categoria de folosință curți și construcții în limita a 1.000/3.000 mp, avându-se în vedere un criteriu statistic, respectiv: „în urma identificării și a centralizării suprafețelor din aproximativ 2.000 de dosare, în care s-au solicitat documente în vederea stabilirii categoriei de folosință a terenurilor la momentul preluării abuzive, în aproximativ 80% dintre acestea, propunerile vizează acordarea de despăgubiri pentru suprafețe mai mici sau egale cu cele menționate în cuprinsului ordonanței de urgență [a se vedea nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2015]. Prin urmare, rezultă că faptul cunoscut este existența unui drept de proprietate asupra terenului din intravilanul localității pe care există construcții, iar faptul necunoscut este categoria de folosință a terenului respectiv, pentru că în funcție de încadrarea acestuia la curți-construcții/agricol, regimul său juridic este diferit. Legiuitorul a folosit, în reglementarea prezumției legale, criteriul statistic anterferit, stabilind, în acest mod, categoria de folosință a terenului. Prin aplicarea prezumției, restituirea terenurilor din categoria de folosință curți-construcții are loc într-un quantum de 1.000/3.000 mp, restul fiind considerat teren agricol.

38. Curtea reține că legiuitorul are îndreptățirea constituțională întemeiată pe art. 1 alin. (3) și art. 44 alin. (1) din Constituție de a reglementa prezumții în ceea ce privește probarea unor acte/fapte juridice în domeniul restituirii bunurilor,

chiar dacă, sub aspectul sarcinii probei, avantajează statul, și nu persoana îndreptățită la restituire. Dimpotrivă, dacă prezumția ar fi fost stabilită în sensul că întreaga suprafață solicitată în intravilan ar fi fost considerată curți-construcții, s-ar fi ajuns, pe de o parte, la eludarea prevederilor Legii nr. 10/2001, în sensul că terenurile ce urmau a fi retrocedate nu mai făceau obiectul Legii nr. 18/1991 sau Legii nr. 1/2000, deși țineau de obiectul de reglementare al acestor legi, iar, pe de altă parte, ar fi încurajat persoanele să depună dosare incomplete cu privire la categoria de folosință pentru a intra sub incidența Legii nr. 10/2001, care nu prevedea nicio limită ca suprafață de restituit. Astfel, s-ar fi ajuns la situația paradoxală ca un dosar incomplet sub aspectul categoriei de folosință să aibă aptitudinea să atragă măsuri de restituire mai favorabile [*in integrum*], pe când un dosar complet ar fi dezavantajat persoana îndreptățită [*in integrum*] conform Legii nr. 10/2001 și până la 50 ha conform legilor fondului funciar]. De asemenea, se constată că prezumția nu normează întinderea terenului din categoriile de folosință agricole, ci pe cel din categoria curți-construcții, având în vedere că aceste terenuri sunt, în principal, în intravilanul localităților.

39. Dreptul persoanei îndreptățite de a i se restitui terenul cu privire la care s-a dovedit dreptul său de proprietate la data preluării lui se subsumează noțiunii de „bun”, iar acesta este garantat și sub aspectul valorii sale în condițiile dovedirii categoriei de folosință [știut fiind faptul că, în cazul măsurilor compensatorii prin puncte, valoarea unui teren agricol este sau poate fi mai mic decât a unui teren intravilan cu categoria de folosință curți-construcții]. În cazul în care nu au fost furnizate dovezi în acest sens, urmează a fi aplicată prezumția analizată. Însă, această prezumție legală simplă poate fi combătută, astfel cum s-a arătat, prin probă contrară, în condițiile în care persoana îndreptățită furnizează mijlocul de probă necesar. Se mai constată că, la fel ca pentru orice cerere depusă, sarcina probei revine solicitantului.

40. Totodată, Curtea constată că răsturnarea prezumției, ca exigență de drept constituțional, nu trebuie să implice mijloace mai oneroase în sarcina persoanei îndreptățite, care să se apropie de o *probatio diabolica*, decât dacă aceasta ar fi fost impusă în sarcina statului, întrucât, în caz contrar, s-ar încălca art. 44 alin. (1) din Constituție. În lipsa prezumției menționate, persoana îndreptățită prin cererea formulată ar fi putut beneficia de restituirea *in integrum* a terenurilor din intravilanul localității sub titlul de curți-construcții, iar statului i-ar fi revenit sarcina administrativă să demonstreze pentru fiecare caz în parte categoria de folosință pe baza unor acte care de multe ori conțin inexactități sau nici măcar nu s-au încheiat sub autoritatea unui organ al său și, prin urmare, nu se află în posesia sa. De aceea, în multe situații s-ar fi asistat la o veritabilă *probatio diabolica* în sarcina statului. În schimb, prin efectul prezumției analizate, fiecare persoană îndreptățită în parte își poate dovedi categoria de folosință a terenului prin diversele acte pe care le deține. Mai mult, standardul combaterii acestei prezumții este unul foarte coborât din moment ce simplele mențiuni din actele de vânzare-cumpărare referitoare la existența unei case pe terenul respectiv sunt suficiente pentru a răsturna prezumția stabilită. Prin urmare, reglementarea unei asemenea prezumții nu este de natură a încălca art. 44 alin. (1) din Constituție.

41. Cu privire la cea de-a doua prezumție reglementată prin art. 15¹ alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că aceasta este o consecință firească a art. 9 alin. (5) lit. c) și art. 10 din Legea nr. 18/1991, potrivit cărora, la cererea de reconstituire a dreptului de proprietate se depune o declarație în care se va menționa, pe propria răspundere, suprafața totală de teren atribuită în proprietate, prin reconstituire sau prin constituire, de familie, potrivit prezentei legi, chiar dacă aceasta s-a făcut în mai multe localități sau de la mai mulți autori. Același text

prevede că persoanele fizice și persoanele juridice cărora li s-a reconstituit sau li s-a constituit dreptul de proprietate asupra terenurilor agricole, potrivit Legii nr. 18/1991, precum și persoanele juridice care au în patrimoniu sau în administrare terenuri agricole ori dețin în orice mod asemenea terenuri au obligația de a da secretarului consiliului local o declarație în care vor menționa suprafața de teren agricol atribuită sau, respectiv, deținută efectiv, în una sau mai multe localități, iar pentru persoanele fizice, și de la mai mulți autori. Persoanele fizice vor face declarația pe propria răspundere, iar persoanele juridice, prin reprezentanții lor. Prin urmare, Curtea reține că rațiunea acestei declarații avea în vedere faptul că prin cererea depusă să nu se depășească limita de 50 ha prevăzută de lege.

42. În contextul prevederilor art. 15¹ alin. (2) din Legea nr. 165/2013, criticate în cauza de față, Curtea constată că, în lipsa acestei declarații pe propria răspundere, entitatea prevăzută de lege nu cunoaște dacă prin cererea depusă suprafața de teren agricol solicitată depășește sau nu limita de 50 de ha. Prin urmare, legiuitorul a instituit prezumția depășirii limitei antereferite. Justificarea avută în vedere ține de un criteriu funcțional, respectiv „pentru restul de 4.000 de dosare [din 6.000 analizate — sn], Secretariatul Comisiei Naționale nu a putut înainta o propunere de decizie, deoarece, deși documentele din dosare au confirmat existența dreptului de proprietate, nu s-a putut stabili și respectarea limitei de 50 de ha” [a se vedea nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2015]. Practic, legiuitorul a reglementat această prezumție ținând cont de faptul că persoana îndreptățită nu a furnizat niciun mijloc de probă pentru a demonstra respectarea cerinței imperative a Legii nr. 18/1991 și a Legii nr. 1/2000, sarcină care îi incumba.

43. De asemenea, Curtea observă că nu se putea reglementa o prezumție contrară, și anume că nu se depășesc cele 50 ha prin restituirea suprafețelor care excedează limitelor de 1.000/3.000 mp, după caz, pentru că, pe de o parte, s-ar fi produs situații discriminatorii față de persoanele care au depus cereri în baza legilor fondului funciar care depășeau 50 ha și față de care suprafața restituită a fost astfel limitată și, pe de altă parte, s-ar fi încurajat nerespectarea legii pentru că, în acest fel, prin Legea nr. 10/2001, se evitau dispozițiile imperative ale legii fondului funciar în materia restituirii, creându-se și încurajându-se fraudă la lege.

44. În lipsa prezumției analizate, ar fi trebuit efectuate verificări la nivelul fiecărei unități administrativ-teritoriale de bază [comune/orașe], sarcină care s-ar fi dovedit excesivă din punct de vedere administrativ și, de multe ori, fără finalitate, constituindu-se într-o *probatio diabolica*.

45. Astfel, legiuitorul a reglementat prezumția antereferită, pe de o parte, pentru a evita o sarcină administrativă disproporționată și pentru a responsabiliza și a obliga persoanele să respecte legea atunci când depun documente în susținerea cererilor lor, iar, pe de altă parte, pentru a se respecta cerințele imperative din legile de restituire în domeniul fondului funciar sub aspectul limitei maxime.

46. Prin urmare, această prezumție, departe de a constitui o ingerință în dreptul de proprietate privată — în condițiile în care persoana îndreptățită deține un bun — reprezintă o aplicare a art. 1 alin. (3) și art. 44 alin. (1) din Constituție, în sensul că persoana poate deține un bun în limita a 50 ha de teren, condiție imperativă de ordine publică stabilită și cuprinsă în materia restituirii reglementate în legile de fond funciar.

47. Curtea reține, totodată, că, în lipsa declarației pe proprie răspundere mai sus amintită, prevăzută de art. 10 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor va emite o decizie de invalidare pentru ceea ce excedează suprafețelor asupra cărora poartă prezumția din prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate.

În litigiul în cadrul căruia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, instanța de judecată urmează să analizeze dacă și în ce măsură Comisia Națională a făcut aplicarea corectă a textelor de lege incidente în speță. În virtutea plenitudinii sale de competență, în cazul în care va constata nelegalitatea și netemeinicia deciziei de validare parțială contestată, instanța o va anula și va hotărî cu privire la calitatea de proprietar a persoanei care se consideră îndreptățită, stabilind totodată și cu privire la întinderea dreptului și modul de despăgubire a persoanelor îndreptățite.

48. În ce privește criticile de neconstituționalitate potrivit cărora prin invalidarea, în temeiul art. 15¹ alin. (2) din Legea nr. 165/2013, de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a deciziei primarului municipiului Ploiești prin care a stabilit îndreptățirea lor la despăgubiri pentru imobilul notificat, desființându-se astfel drepturi definitive recunoscute inițial, se încalcă principiul securității raporturilor juridice, ca element fundamental al supremației dreptului, Curtea reamintește cele statuate în considerentele Deciziei nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, prin care a constat că posibilitatea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor de a invalida decizia entității investite de lege care conține propunerea de acordare de măsuri compensatorii nu este de natură să aducă atingere certitudinii raporturilor juridice, întrucât nu determină o destabilizare a acestora, ci oferă un control suplimentar pentru asigurarea legalității dreptului recunoscut (paragraful 46). Sub acest aspect, Curtea a reținut, în esență, că această invalidare este rezultatul unei verificări suplimentare față de cea realizată de entitatea investită, al cărei scop îl constituie prevenirea unor situații generatoare de inechități, așa cum au existat, în unele cazuri, sub imperiul Legii nr. 10/2001. De aceea, confirmarea cu certitudine sporită a unui drept nu constituie o nesocotire a dreptului de proprietate, din perspectiva speranței legitime de valorificare a acestuia, ci, dimpotrivă, o garanție a recunoașterii acestuia în mod just (paragraful 47).

49. De asemenea, Curtea a observat că nu se poate pune problema unor atingeri aduse unui drept câștigat, câtă vreme decizia/dispoziția entității investite cu soluționarea notificării, conținând propunerea de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, confirmată prin emiterea avizului de legalitate de către prefect, nu a produs efecte directe în patrimoniul persoanei îndreptățite la restituire. Aceasta deoarece până la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor — conform Legii nr. 247/2005 — sau a deciziei de compensare în puncte de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor — ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 —, persoana îndreptățită la restituire are o simplă expectanță de a dobândi măsurile reparatorii instituite prin lege, iar nu un drept efectiv, concretizat într-un drept de creanță izvorât din titlul de despăgubire/decizia de compensare în puncte (paragraful 48).

50. În plus, Curtea a observat (paragraful 49) că deciziile autorităților administrative implicate în procesul de restituire/acordare de măsuri reparatorii sunt supuse în final controlului instanței de judecată, singura care este competentă să se pronunțe în mod definitiv asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate, putând dispune, potrivit art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii.

51. Din această perspectivă, nu se poate reține nici critica formulată de autorii prezentei excepții de neconstituționalitate în sensul că existența unui control ex post al deciziilor Comisiei Naționale nu ar constitui un argument convingător în înlăturarea susținerii potrivit căreia s-ar crea un regim juridic discriminatoriu între cei ale căror dispoziții s-au consolidat în titluri de proprietate și au devenit definitive prin necontestare și cei cărora

li s-a recunoscut dreptul de proprietate și dreptul de a beneficia de măsuri reparatorii, dar ale căror dispoziții, deși necontestate, nu sunt definitive. Sub acest aspect, este de observat că cele două categorii de persoane sunt esențialmente deosebite, supunându-se unor reglementări legale distincte, astfel că nu pot constitui termenii unei comparații prin prisma căreia să fie analizată pretinsa nesocotire a principiului egalității în fața legii și a autorităților publice. Astfel cum s-a reținut în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea, de exemplu, paragraful 19 din Decizia nr. 224 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 20 mai 2016), inegalitatea de tratament juridic prin comparație cu acele persoane ale căror dosare de despăgubire au fost deja soluționate sub imperiul Legii nr. 247/2005, adică anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, nu reprezintă un viciu de constituționalitate, fiind rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea principiului *tempus regit actum*. Aplicarea unui regim juridic temporal diferit nu poate crea o stare de discriminare între diverse persoane, în funcție de actul normativ incident fiecăreia. Faptul că, prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective (Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996).

52. Posibilitatea persoanelor care se consideră îndreptățite la obținerea de măsuri compensatorii de a supune deciziile emise de Comisia Națională controlului unei instanțe judecătorești reprezintă o garanție pentru satisfacerea intereselor legitime ale acestora, operațiunea de verificare a legalității deciziei de invalidare, totală sau parțială, fiind transferată de la autoritatea administrativă la instanța judecătorească, respectiv secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității. În condițiile îndeplinirii exigențelor constituționale și convenționale ce caracterizează un proces echitabil, instanța are competența de a se pronunța, potrivit art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, atât asupra existenței, cât și asupra întinderii dreptului de proprietate și va dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii. Prin urmare, existența unui control judecătorec al deciziilor emise de Comisia Națională, exercitat de o instanță care se bucură de plenitudine de jurisdicție, astfel cum sunt instanțele civile, reprezintă concretizarea în plan legislativ a recomandărilor formulate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, prin care a fost reținută în sarcina statului român obligația implementării unor proceduri simplificate și eficiente, întemeiate pe măsuri legislative și pe o practică judiciară și administrativă coerentă, precum și obligația adoptării unor reguli de procedură clare și simplificate, care să acorde sistemului de despăgubiri o previzibilitate sporită. Prin hotărârea-pilot menționată a fost lăsată, însă, statului român o largă marjă de apreciere în privința mijloacelor prin care să îndeplinească obligațiile juridice impuse și să garanteze respectarea drepturilor patrimoniale sau să reglementeze raporturile de proprietate avute în vedere.

53. De altfel, în ce privește posibilitatea invalidării deciziilor entităților investite, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015, că este conformă normelor constituționale atât timp cât nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate.

54. Curtea observă că prevederile art. 15¹ alin. (2) din Legea nr. 165/2013, introduse în cuprinsul legii ulterior pronunțării Deciziei nr. 686 din 26 noiembrie 2014, au asimilat soluția legislativă constituțională dedusă din dispozitivul deciziei menționate, în sensul că pot fi invalidate doar acele decizii care sunt exclusiv rezultatul verificărilor efectuate de autoritățile administrative, iar nu cele care au fost emise de acestea ca urmare a obligației instituite în sarcina lor printr-o hotărâre judecătorească definitivă/irevocabilă prin care s-a statuat cu privire la titularul dreptului de proprietate privată și asupra întinderii acestuia. Așadar, formula redacțională criticată de autorii excepției, potrivit căreia Comisia Națională invalidează deciziile entităților investite de lege, cu excepția celor emise în baza unor hotărâri judecătorești irevocabile/definitive prin care instanțele au stabilit existența și întinderea dreptului, este în deplin acord cu cele statuate de Curtea Constituțională prin decizia menționată.

55. În ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea*”, Curtea constată că nu poate fi reținută. Din textul constituțional invocat, autorii excepției deduc faptul că drepturile recunoscute în virtutea legii rămân câștigate, cu referire la anularea, printr-o decizie a Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor prin care s-a stabilit îndreptățirea lor la despăgubiri doar pentru o parte din imobilul revendicat, desființându-se astfel drepturi definitive, recunoscute inițial prin actul emis de entitatea investită cu soluționarea notificării formulate în temeiul Legii nr. 10/2001, respectiv primarul Municipiului Ploiești. Curtea reține că art. 15 alin. (1) din Legea fundamentală ridică la rang de principiu constituțional posibilitatea tuturor cetățenilor români de a se bucura de totalitatea drepturilor pe care Constituția și legile țării le recunosc, această posibilitate având, însă, un caracter abstract, dobândirea fiecărui drept și exercițiul acestuia fiind circumscrise unor condiții specifice fiecărui tip de relație socială reglementată legal. Textul constituțional conține, implicit, această condiționalitate, doar interpretarea sa sistematică, integrată ansamblului normativ, conferindu-i valențele unei norme cu aplicabilitate efectivă. Așadar, principiul universalității drepturilor consacra în mod generic vocația oricărui cetățean român de a beneficia de orice drept, dar această aptitudine teoretică va putea fi valorificată în mod concret doar în limitele și cu respectarea exigențelor impuse de legile în vigoare. Prin urmare, critica de

neconstituționalitate raportată la încălcarea principiului universalității nu poate fi reținută, referirea la acesta neputând fi făcută decât corelativ cu un set normativ care să particularizeze persoanele care pot avea calitatea de titulari ai anumitor drepturi, să reglementeze modalitatea de dobândire a acestora și să configureze modul de exercitare al respectivelor drepturi.

56. În fine, Curtea reține că, din interpretarea dispozițiilor art. 15¹ din Legea nr. 165/2013, rezultă că persoana interesată are obligația de a depune documentele care să îi probeze pretențiile, din care să rezulte categoria de folosință — agricol sau curți și construcții — pe care o avea la data preluării abuzive terenul care în prezent este situat în intravilanul localității și care, ca atare, face obiectul cererii formulate potrivit Legii nr. 10/2001. Acest text se corelează cu dispozițiile art. 32 din Legea nr. 165/2013, prin care a fost introdus, în favoarea persoanelor care se consideră îndreptățite, beneficiul unui termen de 90 de zile, prelungit mai apoi la 120 de zile, în care acestea pot completa cu înscrisuri dosarele depuse la entitățile investite de lege, termenul urmând să înceapă să curgă de la data la care persoanei i se comunică în scris documentele necesare soluționării cererii sale. Legiuitorul român a prevăzut, totodată, posibilitatea prelungirii suplimentare a acestuia cu încă 60 de zile, în situația în care persoana interesată solicită acest lucru ca urmare a efectuării unor demersuri privind completarea dosarului în raport cu alte instituții. Art. 32 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 stabilește în sarcina instituțiilor deținătoare obligația de a elibera actele doveditoare solicitate, în termen de 30 de zile de la data înregistrării cererii, sub sancțiunea aplicării amenzii contravenționale de la 10.000 lei la 100.000 lei, în temeiul art. 36 lit. h) coroborat cu art. 37 din același act normativ. Așadar, legiuitorul a reglementat un mecanism care vine în sprijinul persoanei care se consideră îndreptățită, oferindu-i un nou termen în care să completeze dosarul de despăgubire cu documentația necesară determinării acesteia într-o manieră corectă. Nevalorificarea acestui avantaj de către persoana care se consideră îndreptățită atrage aplicarea prezumției referitoare la categoria de folosință cuprinse în textul de lege criticat. Un astfel de mecanism normativ are ca finalitate evitarea stagnării dosarelor de despăgubire în etapa administrativă de soluționare a acestora, înscriindu-se în linia recomandărilor exprimate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, mai sus citată, în scopul accelerării procedurii de despăgubire.

57. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioana Veronica Trumpp, Filip Tudor Florian, Mircea Preda Struțeanu și Matei Ioan Florian în Dosarul nr. 43.612/3/2015 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 15¹ din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 6 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind înființarea Centrului Național pentru Informații Financiare

Având în vedere creșterea frecvenței evenimentelor negative generate de atacurile informatice care pot genera pierderi importante sistemului financiar-fiscal,

întrucât în astfel de situații de urgență instituțiile vizate trebuie să aplice măsuri de răspuns coerente, unitare în cadrul aceluiași sistem și cu celeritate,

având în vedere importanța informațiilor gestionate la nivelul sistemului finanțelor publice pentru stabilitatea sistemului financiar-fiscal,

luând în considerare beneficiul public generat de implementarea unui sistem unic de management al problematicii din domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor de la nivelul sistemului finanțelor publice gestionat de Ministerul Finanțelor Publice și unitățile sale subordonate,

întrucât neluarea unor măsuri în regim de urgență poate conduce în orice moment la apariția unui incident de securitate cu consecința pierderii masive de date,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul public general și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — În cadrul aparatului propriu al Ministerului Finanțelor Publice se înființează Centrul Național pentru Informații Financiare, structură fără personalitate juridică organizată la nivel de direcție generală, prin reorganizarea Direcției generale a tehnologiei informației și preluarea activității în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor, precum și a numărului de posturi și personalului aferent acestei activități de la aparatul central al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, de la Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, de la Agenția Națională pentru Achiziții Publice și de la Comisia Națională de Prognoză.

Art. 2. — (1) Încadrarea personalului care se preia în condițiile art. 1 se realizează în termenele și cu respectarea regimului juridic aplicabil fiecărei categorii de personal.

(2) Personalul care se preia beneficiază de drepturile salariale acordate, potrivit legii, pentru categoriile de funcții din cadrul aparatului propriu al Ministerului Finanțelor Publice.

Art. 3. — (1) Achizițiile de echipamente, bunuri și servicii din domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor se realizează centralizat de către Ministerul Finanțelor Publice pentru toate instituțiile prevăzute la art. 1, cu excepția echipamentelor pentru tehnologia informației și comunicațiilor, finanțate în baza Acordului de împrumut (Proiectul de modernizare a administrației fiscale) dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la București la 8 mai 2013, ratificat prin Legea nr. 212/2013, cu modificările ulterioare, pentru care achiziția se efectuează de către Agenția Națională de Administrare Fiscală.

(2) Echipamentele, bunurile și serviciile prevăzute la alin. (1) se pun la dispoziția instituțiilor prevăzute la art. 1 cu titlu gratuit, pe baza unor criterii de utilizare eficientă a funcțiilor sistemului informatic, agreeate de Ministerul Finanțelor Publice, la propunerea Centrului Național pentru Informații Financiare și a instituțiilor beneficiare.

Art. 4. — (1) Centrul Național pentru Informații Financiare asigură, cu titlu gratuit, serviciile de specialitate în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor pentru Ministerul Finanțelor Publice și instituțiile prevăzute la art. 1, inclusiv

suportul de specialitate pentru implementarea proiectului derulat în baza acordului de împrumut ratificat prin Legea nr. 212/2013, cu modificările ulterioare. Centrul Național pentru Informații Financiare poate asigura, cu titlu gratuit, pentru alte entități publice, anumite servicii din domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor, în domeniul finanțelor publice, în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului.

(2) Instituțiile prevăzute la art. 1 au obligația de a asigura cu titlu gratuit condițiile tehnice necesare pentru desfășurarea activității în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor de către personalul Centrului Național pentru Informații Financiare.

Art. 5. — (1) Centrul Național pentru Informații Financiare coordonează în mod direct activitatea din domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice.

(2) Întocmirea fișelor de post, stabilirea indicatorilor de performanță, precum și evaluarea activităților personalului cu atribuții în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice se realizează pe baza unei metodologii unitare, elaborată cu respectarea cadrului normativ în vigoare, aprobată prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Art. 6. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Finanțelor Publice supune spre aprobare Guvernului hotărârea de modificare a actelor normative de organizare și funcționare a Ministerului Finanțelor Publice și a instituțiilor subordonate.

Art. 7. — În bugetul Ministerului Finanțelor Publice, începând cu anul 2018, se pot cuprinde programe bugetare pentru dezvoltarea, modernizarea și mentenanța sistemelor informatice care deservește instituțiile prevăzute la art. 1.

Art. 8. — (1) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 6, Ministerul Finanțelor Publice preia de la Agenția Națională de Administrare Fiscală, Agenția Națională pentru Achiziții Publice și Comisia Națională de Prognoză, pe bază de protocol de predare-preluare, numărul de posturi și personalul, patrimoniul, arhiva și

creditele bugetare corespunzătoare activității preluate, în condițiile aprobate prin hotărârea Guvernului prevăzută la art. 6, cu excepția sumelor necesare achiziției echipamentelor pentru tehnologia informației și comunicațiilor, finanțate în baza acordului de împrumut ratificat prin Legea nr. 212/2013, cu modificările ulterioare, pentru care achiziția se va efectua și se va reflecta în bugetul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Pentru litigiile aferente domeniului tehnologiei informației și comunicațiilor, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent de faza de judecată, Ministerul Finanțelor Publice se subrogă în toate drepturile și obligațiile instituțiilor prevăzute la art. 1 și dobândește calitatea procesuală a acestora începând cu data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 6.

(3) Prin hotărâre a Guvernului se stabilesc acțiunile, proiectele, programele și actele juridice în care Ministerul Finanțelor Publice se subrogă în toate drepturile și obligațiile instituțiilor prevăzute la art. 1, decurgând din: acte normative și administrative, contracte, convenții, înțelegeri, protocoale, memorandumuri și din orice alte acte care produc efecte juridice, care sunt în legătură cu activitatea din domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor.

(4) Instituțiile prevăzute la art. 1 își desfășoară atribuțiile în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor până la data intrării în vigoare a protocoalelor prevăzute la alin. (1), dar nu mai târziu de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 6.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,
Lucian Șova

București, 26 octombrie 2017.
Nr. 77.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE privind numirea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Florin Vodiță se numește consul general, șef al Consulatului General al României la Salzburg, Republica Austria.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu

București, 26 octombrie 2017.
Nr. 778.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind aprobarea criteriilor specifice pentru prioritizarea investițiilor privind consolidarea infrastructurii ambulatoriilor eligibile în cadrul axei prioritare 8 „Dezvoltarea infrastructurii de sănătate și sociale”, prioritatea de investiții 8.1 — Investiții în infrastructurile sanitare și sociale care contribuie la dezvoltarea la nivel național, regional și local, reducând inegalitățile în ceea ce privește starea de sănătate și promovând incluziunea socială prin îmbunătățirea accesului la serviciile sociale, culturale și de recreere, precum și trecerea de la serviciile instituționale la serviciile prestate de comunități, obiectivul specific 8.1 „Creșterea accesibilității serviciilor de sănătate, comunitare și a celor de nivel secundar, în special pentru zonele sărace și izolate” din Programul operațional regional 2014—2020, operațiunea A — Ambulatorii

Văzând Referatul de aprobare nr. F.B. 10.887/2017 al Direcției generale asistență medicală și sănătate publică din Ministerul Sănătății,

în vederea îndeplinirii obiectivului strategic 7.2. Îmbunătățirea infrastructurii serviciilor de sănătate oferite în regim ambulatoriu prin asistență medicală comunitară, medicină de familie și ambulatoriul de specialitate din Strategia națională de sănătate 2014—2020, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.028/2014,

luând în considerare prevederile axei prioritare 8 „Dezvoltarea infrastructurii de sănătate și sociale”, prioritatea de investiții 8.1 — Investiții în infrastructurile sanitare și sociale care contribuie la dezvoltarea la nivel național, regional și local, reducând inegalitățile în ceea ce privește starea de sănătate și promovând incluziunea socială prin îmbunătățirea accesului la serviciile sociale, culturale și de recreere, precum și trecerea de la serviciile instituționale la serviciile prestate de comunități, obiectivul specific 8.1 „Creșterea accesibilității serviciilor de sănătate, comunitare și a celor de nivel secundar, în special pentru zonele sărace și izolate” din cadrul Programului operațional regional 2014—2020, aprobat de către Comisia Europeană,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) și art. 15 din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă criteriile specifice pentru prioritizarea investițiilor privind consolidarea infrastructurii ambulatoriilor eligibile în cadrul axei prioritare 8 „Dezvoltarea infrastructurii de sănătate și sociale”, prioritatea de investiții 8.1 — Investiții în infrastructurile sanitare și sociale care contribuie la dezvoltarea la nivel național, regional și local, reducând inegalitățile în ceea ce privește starea de sănătate și promovând incluziunea socială prin îmbunătățirea accesului la serviciile sociale, culturale și de recreere, precum și

trecerea de la serviciile instituționale la serviciile prestate de comunități, obiectivul specific 8.1 „Creșterea accesibilității serviciilor de sănătate, comunitare și a celor de nivel secundar, în special pentru zonele sărace și izolate” din Programul operațional regional 2014—2020, operațiunea A — Ambulatorii, prevăzute în anexa care face parte integrată din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog

București, 25 octombrie 2017.
Nr. 1.240.

ANEXĂ

CRITERIILE SPECIFICE

pentru prioritizarea investițiilor privind consolidarea infrastructurii ambulatoriilor eligibile în cadrul axei prioritare 8 „Dezvoltarea infrastructurii de sănătate și sociale”, prioritatea de investiții 8.1 — Investiții în infrastructurile sanitare și sociale care contribuie la dezvoltarea la nivel național, regional și local, reducând inegalitățile în ceea ce privește starea de sănătate și promovând incluziunea socială prin îmbunătățirea accesului la serviciile sociale, culturale și de recreere, precum și trecerea de la serviciile instituționale la serviciile prestate de comunități, obiectivul specific 8.1 „Creșterea accesibilității serviciilor de sănătate, comunitare și a celor de nivel secundar, în special pentru zonele sărace și izolate” din Programul operațional regional 2014—2020, operațiunea A — Ambulatorii

1. Ambulatoriul este situat într-un județ menționat ca deficitar/prioritar în planurile regionale de servicii de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 1.376/2016 pentru aprobarea Planurilor regionale de servicii de sănătate, cu modificările ulterioare.

2. Ambulatoriul va rezulta din raționalizarea sau reorganizarea unui spital municipal/orășenesc/comunal sau prin raționalizarea numărului de paturi de spitalizare continuă și trecerea unor servicii de specialitate în regim ambulatoriu:

- a) DA;
- b) NU.

3. Județul unde este amplasat ambulatoriul are un număr redus de servicii ambulatorii contractate cu casa de asigurări de sănătate județeană/a municipiului București/100.000 locuitori¹:

- a) județe care sunt peste media națională, în primul sfert;
- b) județe care sunt peste media națională, în al doilea sfert;
- c) județe care sunt sub media națională, în al treilea sfert;
- d) județe care sunt sub media națională, în al patrulea sfert.

4. Ambulatoriul este unicul furnizor public de servicii medicale nespitalicești din localitate:

- a) DA;
- b) NU.

5. Unitatea sanitară de care aparține ambulatoriul:

a) ambulatoriul aparține unui spital regional/spital care îndeplinește rolul de spital regional/spital care face parte din cadrul unităților funcționale regionale de urgență;

b) ambulatoriul aparține unui spital județean de urgență;

c) ambulatoriul aparține unui spital local, respectiv: spital municipal/spital orășenesc/spital comunal.

6. Unitatea sanitară de care aparține ambulatoriul este un spital de specialitate, respectiv psihiatrie/pediatrie:

- a) DA;
- b) NU.

7. Ambulatoriul a beneficiat de finanțare în cadrul Programului operațional regional (POR):

a) ambulatoriul a beneficiat de finanțare în cadrul POR 2007—2013 și solicită finanțare în cadrul POR 2014—2020 pentru același tip de activități (reabilitare/modernizare/extindere/dotare);

b) ambulatoriul a beneficiat de finanțare în cadrul POR 2007—2013 și solicită finanțare în cadrul POR 2014—2020 pentru alt tip de activități (reabilitare/modernizare/extindere/dotare);

c) ambulatoriul nu a beneficiat de finanțare în cadrul POR 2007—2013.

¹ Se va lua în considerare accesul la servicii ambulatorii de specialitate, măsurat prin indicatorul „rata anuală a serviciilor ambulatorii rambursate de Casa Națională de Asigurări de sănătate la 100.000 de locuitori”.

Datele/Intervalele vor fi menționate în clar în urma furnizării acestora de către Ministerul Sănătății Ministerului Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene.

RECTIFICĂRI

La Cuantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2015, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale — Partidul Național Liberal, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 3 mai 2016, se face următoarea rectificare:

— la pct. 2 „Lista membrilor de partid care au plătit în anul 2015 cotizații a căror valoare însumată depășește 10 salarii minime brute pe țară”, după nr. crt. 11 se va citi:

„12	CĂLĂRAȘI	ILIUȚĂ VASILE	română	11.200	16.02.2015 16.03.2015 01.04.2015 19.05.2015 18.06.2015 25.06.2015 17.08.2015 15.09.2015 12.10.2015 10.11.2015 15.12.2015
13	CONSTANȚA	BOROIANU ROBERT AUREL	română	10.800	28.10.2015 07.03.2015 12.03.2015 22.04.2015 23.04.2015 28.05.2015”

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

